

LAZARO

Interview met Antononio Perez Lazaro

Leeftijd: (?)

Plaats: Lokaal van de CNT in Monzon

Datum: 14 juni 1985

Dit gesprek vond plaats nadat ik met hem en Paricio over de school van de Militanten had gesproken. Tijdens dat gesprek maakte hij duidelijk ook in de kollektivisaties een rol te hebben gespeeld; dat hij hierover spreken wilde.

V: Je bent hier in de kollektiviteit geweest. Kun je me vertellen hoe deze zich ontwikkeld heeft en wat jouw functie hierbinnen was?

L: Ik kan alleen details geven over datgene waaraan ik meegewerkt heb en dat is vooral over het kantoor. Toen de beweging op gang kwam, werden er groepen gevormd waarin gewerkt werd, voornamelijk in de landbouw, want het is hier een landbouwgebied.

Na enige weken stelden ze me te werk in het kantoor van de kollektiviteit. Daar heb ik een tijdje gewerkt, hoe lang precies kan ik me niet meer herinneren, het zal zo' 2 of 3 maanden zijn geweest dat ik in het kantoor werkte.

Het werk dat ik daar moest doen was een lijst bijhouden van alle leden van de kollektiviteit, om de uitbetaling te regelen aan de gezinnen, een salaris dat overeenkwam met het aantal leden waaruit een gezin bestond. Hiermee konden dan produkten in de winkels van de kollektiviteiten aangeschaft worden. Er was geen sprake meer van geld, maar er werd een lokaal betaalmiddel gebruikt, karton waarop een bepaalde waarde afgebeeld stond. De kartonnen vertegenwoordigden een bepaald bedrag. Mijn taak bestond eruit de verdeling van deze kartonnen te verzorgen over de gezinnen die aangesloten waren bij de kollektiviteit. Ik weet niet meer het bedrag dat uitbetaald werd, maar het werd per familie uitbetaald. Naarmate er meer gezinsleden waren werd het uit te betalen bedrag hoger. Iedere familie met bijvoorbeeld drie kinderen kreeg een bedrag dat vastgesteld was voor een gezin met drie kinderen. Zo kreeg iedereen evenveel. De grootste families kregen dus het meeste geld. Logies. En met het geld konden ze dan aanschaffen wat ze nodig hadden en een gezin met meer kinderen heeft meer nodig dan een paar zonder kinderen. Ik kan me niet herinneren of vrouwen of kinderen hetzelfde bedrag uitgekeerd kregen als de mannen. Maar ik weet wel dat er een vast bedrag was voor een echtpaar. (mannetje en vrouwtje, h.) en dan voor elk aantal kinderen een vast bedrag, maar weet niet hoeveel er per kind gegeven werd, van deze detail kan ik me niets herinneren. Maar dat was dus mijn werk: uitbetalen aan de families die bij de kollektiviteit aangesloten waren. De uitbetaling gebeurde in de lokale kartonnen en daarmee konden mensen produkten aanschaffen in de winkels van de kollektiviteit. Ik kan me ook herinneren dat er wel eens iemand kwam die een dienst nodig had, die niet in de kollektiviteit verleend kon worden omdat die niet aanwezig was. Dan ging die iemand naar de vergadering van de kollektiviteit, die werden iedere avond na het werk gehouden, en dan wel er gesproken over de wijze waarop aan de behoefte van die persoon tegemoet gekomen kon worden. En ik kan me ook herinneren dat er dan wel eens nationaal geld gegeven werd, zodat die persoon kon verkrijgen wat hij nodig had, dat was dan iets dat niet in het dorp voor handen was. Dat kon bijvoorbeeld een bezoek aan een dokter zijn, die in het dorp niet aanwezig was, een specialist of zo.

De kollektiviteit hield zich voornamelijk met de landbouw bezig. De mensen waren in groepen verdeeld, elke groep werkte op een bepaald terrein, een stuk grond waartoe op de vergaderingen was besloten. 's Avonds was er na het werk altijd een vergadering en dan werd er gepraat over het verloop van het werk van de afgelopen dag en werd er een werkplan degaakt voor de komende dagen. Zo werd het werk op het land geregeld. Er werd gediskussieerd over de wijze waarop er zo menselijk mogelijk gewerkt kon worden.

V: Wat betekent deze sociale revolutie voor jou?

L: Poes, hombre, het was de meest rationele manier om de produktie te ontwikkelen en uit te voeren. Om het leven te organiseren. Maar tegenwoordig, net zoals toen, zijn er een aantal ongunstige omstandigheden die een dergelijke ontwikkeling in de weg staan. Want nu zijn de mensen er totaal niet op voorbereid om de gunstige resultaten van een dergelijke wijze van produktie te onderkennen. Want alle overheidspropaganda is juist op het tegenovergestelde gericht. Ieder moet alleen maar bezorgd zijn om zichzelf, maar er wordt geen aandacht besteed aan een sociale oplossing van de bestaande problemen. Er wordt niet benadrukt dat gemeenschappelijke arbeid meer rendement heeft, niet alleen ekonomies, maar ook fysiek kosthet de mens minder inspanning, met minder inspanning kan er veel meer geproduceerd worden. Maar omdat de opvoeding hierop niet gericht is, kunnen mensen dit niet begrijpen. Mensen worden zo gericht op het streven naar persoonlijke rijkdom, dat ze nauwelijks op hun omgeving letten en inplaats van elkaar te helpen en te beschermen, zijn we vooral bezig elkaar te gebruiken en aan te vallen. Omdat we gewoon de voordelen niet zien van gemeenschappelijk werken. En daarom is de ervaring van toen zo belangrijk voor me geweest, de kollektiviteiten hebben me de voordelen laten zien van het gemeenschappelijk werken. Maar er waren toen zovelen die er belang bij hadden de kollektieven niet tot een sukses te laten worden, dat we nauwelijks de mogelijkheid gehad hebben te laten zien wat de voordelen van een dergelijke maatschappij zouden kunnen zijn. Met een beetje meer tijd zou dat wel mogelijk geweest zijn.

Want, je moet je eens even realiseren dat we tegenwoordig, met alle machines enzo die we nu hebben, als we nu op de meest rationele manier zouden werken, zou dit geen enkele lichamelijke inspanning voor wie dan ook hoeven betekenen. Als we gezamenlijk de techniek van nu zouden kunnen gebruiken, toepassen, zouden we ons leven in geluk kunnen leven. Maar daarvoor zullen we op dit moment vooral moeten afrekenen met de kapitalistische en materialistische maatschappij waarin we leven. Want die heeft andere belangen dan wij die er in leven. Maar wanneer het werk sociaal verricht wordt, zal het ook ekonomies veel meer voordelen opleveren. Maar ook moreel en lichamenlijk zal dit veel meer vrijheid geven en zouden we ons op alle mogelijke terreinen meer kunnen ontwikkelen. Maar we leven in een maatschappij waarin zij, die een dergelijke ontwikkeling zouden kunnen stimuleren, er al het mogelijke voor doen om een dergelijke vooruitgang te blokkeren. Want degenen die het nu goed hebben, hebben de ekonomiese mogelijkheden een dergelijke ontwikkeling te stimuleren, maar zij denken er niet aan dat anderen in ellende leven. En er is geen enkele voorbereiding op een dergelijke ontwikkeling. Maar ik blijf er bij dat in kollektiviteit werken de beste, goedkoopste en eenvoudigste wijze is om aangenaam te leven, voor iedereen, lichamenlijk en geestelijk.

Maar er zijn ook 40 jaar voorbijgegaan waarin alle mogelijke moeite gedaan werd om ons deze dingen juist tegenovergesteld te laten zien. Zelf mensen die toen meegedaan hebben, zijn deze idealen kwijtgeraakt.

V: Hoe kun je verklaren dat jij je eigen verleden niet vergeten bent?

L: Ik heb geprobeerd om zo veel mogelijk te lezen en te studeren, want ik hou van lezen en ik heb mijn sociale opvattingen daardoor kunnen handhaven. Maar er zijn genoeg mensen die dat niet gedaan hebben of niet konden doen en die hebben de officiële propaganda over zich heen laten komen.

Hierbij helpt ook de deelname aan een organisatie die sociale veranderingen voorstaat, want ook al hebben die een verschillend einddoel, uiteindelijk hebben ze gemeen dat ze een verbetering nastreven. En dat ze zich dus niet bij de propaganda van de machthebbers hebben neergelegd.

Voor mij is de CNT, de confederale organisatie de enige die geen belanstelling heeft voor het uitoefenen van macht en daarom de meest direkte en rechte weg om de maatschappij te veranderen. Want wat ik begrepen heb, is dat alle andere organisaties wel een of andere fout of gebrek hebben, terwijl de enige fout is die de CNT heeft menselijke fouten zijn, zoals geen enkel mens perfect is. Maar als organisatie heeft ze waarschijnlijk geen enkele fout. De enige fout die ze misschien heeft, is dat ze de meeste leden heeft die uit de armste klasse voortkomen, dat ze gevormd wordt door de mensen die er het meest miserabel aan toe zijn. De organisatie heeft er dus aan bijgedragen dat ik mijn ideeën niet verloren ben en dat ik het verleden niet vergeten ben. Dat was immers een praktijk van de ideologie van de organisatie. En ik heb in die 50 jaar geen enkele betere poging gezien.

Als ik de idealen van de CNT niet had gekend zou ik deze periode wel eens vergeten kunnen zijn, zoals met zovelen gebeurd is.

P: Voor mij is de school van militanten van doorslaggevend belang geweest voor het handhaven van mijn idealen. Ik zou zonder die school waarschijnlijk ook wel links geweest zijn, mijn vader was links republikeins, mijn moeder was zelfs nog wat radikaler, (mijn vader was al vroeg dood gegaan en ik ben dus voornamelijk met mijn moeder grootgebracht). Maar als ik de school niet had bezocht... Die is fundamenteel geweest voor mijn wijze van denken en voor het handhaven van mijn ideeën en idealen.
